

Toto je piata časť príbehu.
 Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!

PRVÁ POMOC

V jeden krásny letný deň sme zažili čosi, s čím sa školák tak často nestretne. Chceli sme sa ísť bicyklovať na cyklistickom chodníku, a pretože Škorica sa za ten svet nevedela naučiť bicyklovať, Buchta si ju chcel posadiť do nákupného košíka, ktorý mal primontovaný na riadidlách svojho bicykla.

Schmatla môj bicykel a opäť skúsila šliapať do pedálov. Neprešla ani meter a zrazu **BÁC!** Spadla. Hneď zodvihla ruky a už sme vedeli, že niečo kúzelné vyvedie. A naozaj. Na mojom bicykli boli naraz uviazané desiatky nafúknutých farebných balónov, ktoré ho aj so Škoricou vyniesli do výšky.

Zatajil sa nám dych. Našťastie opička dávala ruky pomaly dolu a bicykel začal klesať, až bezpečne pristál na chodníku.

„To už stačilo, Škorica!“ napomenul ju Buchta a posadil si ju do košíka. Nasadil si prilbu a opičke dal druhú.

„Au! Načo mi dávaš ten hrniec!“ bránila sa.

„Na bicykli nesmieš ísť bez prilby. A tak sme sa konečne vybrali na výlet.“

Cyklistický chodník sa končil na križovatke, kde bola tabuľa s nápisom **ZOSTÚP Z BICYKLA.**

Prečo ste zastavili?“ hnevala sa opička. „Cesta je voľná, nemuseli sme zosadať z bicykla.“

„Príkazy treba dodržiavať, Škorica. Nie sme predsa v džungli, ale v meste.“ – pridal sa Tyčka.

Neposlušná Škorica zasa opatrne zodvihla labky a čosi si šepa popod nos.

Okolie sa odrazu zmenilo. Ocitli sme niekde v africkej džundli!
 „Už sme v džungli, tu nie sú nijaké obmedzenia. Môžete sadieť na bicykle!“ – hovorila opica.

„Počuj, Škorica, a čo ten lev?“ – povedala som vystrašene.

„Detská, ten lev sa približuje,“ šepol Buchta, bledý ako stena.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.

**Toto je piata časť príbehu.
Prečítajte si ho a potom ho znova vytvorte!**

Našťastie vo chvíli, keď sa lev chystal do skoku, opička rýchlo kúzlom zrušila a džungľa aj s levom zmizli.

Keď sme prešli cez križovatku, zasa sme nasadli na bicykle a po cyklotrase sme sa pustili ďalej do parku.

Minuli sme dvoch spolužiakov, ktorí čosi opravovali na jednom bicykli. Čoskoro sa za nami ozvalo hlasné: „Pozóóór!“ a prefrnkli okolo nás, trielili ako blázni. Ani jeden nemal na hlave prilbu. S úškrnom sa obzreli dozadu, pyšní na seba, ako nás prebehli, a zrazu TRESK! Zrazili sa bicyklami a popadli na zem.

Keď sme sa k chlapcom priblížili, videli sme, že jeden mal iba oškretý nos, ale ten druhý chalan sa však vôbec nahýbal!

Sklonila som sa k nemu a ucho som priložila k jeho tvári. Dýchal veľmi slabo. Položila som ho na bok, aby mu náhodou nezapadol jazyk.

„Volaj stodvanásť!“ – povedala som Tyčkovu.

Čoskoro bolo počuť kvílenie záchranky. Pribrzdila pri nás a vyskočili z nej lekár aj šofér. Lekár rýchlo zhodnotil situáciu, potom otvoril kufrík, ležiacemu chlapcovi dal dýchací prístroj a jednu injekciu, po ktorej sa trochu prebral.

Sľúbila som lekárovi, že druhého chlapca odvedieme domov a dáme vedieť rodičom toho zraneného, že ho záchranka odviezla do nemocnice.

„Kde je Škorica?“ opýtal sa zrazu Tyčka. Pozrela som sa do diaľky za odchádzajúcou sanitkou. Na jej streche spokojne skackala opica. Škorica.

„Čo teraz?“ zvolal Buchta.

„Teraz už nemôžeme urobiť nič. Azda naša Škorica trafi domov sama,“ vzdychla som.

Zapíšte si najdôležitejšie informácie z textu!

Poznámka môže byť:

pojmová mapa

tabuľka

kresba atď.